

La majoria absoluta del PP en el Parlament Balear posa fi a l'emoció d'altres temps

El Parlament avorrit

Després del primer període de sessions de la tercera legislatura, el Parlament Balear es mostra avorrit. Ha perdut l'emoció d'anteriors legislatures, quan no se sabia mai amb certesa si guanyaria les votacions l'oposició o el partit del Govern. Ara, la majoria absoluta del PP s'hi fa valer.

A pesar del corró conservador, des de l'oposició no es descoratgen.

PERE CARMONA

Després de les eleccions del 26 de maig de l'any passat, el Parlament balear inaugurava una nova situació política. La tercera legislatura s'iniciava amb la majoria absoluta de la coalició formada pel Partit Popular i Unió Mallorquina. La UM, però, no semblava ser més que un apèndix dels conservadors. En aquestes circumstàncies el PP disposava per primera vegada des del 1983 d'una situació d'estabilitat màxima. No s'hi havia donat mai una majoria absoluta. Poc més de mig any després el Parlament acusa la majoria

absoluta. Acostumats a les emocions de no saber què passarà ni qui guanyarà una votació, sempre pendents dels pactes, la monotonia ara s'està fent senyora del Parlament. Tots els resultats estan cantats a priori. Uns diuem que això és bo, que és l'estabilitat política. Altres es queixen, diuen que el PP "abusa" de la majoria absoluta. Però tots reconeixen que el Parlament, aquesta legislatura, és avorrit.

L'EMOCIÓ PERDUDA

Si l'anterior legislatura es va caracterit-

zar per una contínua emoció provocada per la incògnita en els resultats de les votacions, en aquesta tot està ja sentenciat. Els plenaries se succeeixen monòtonament, amb la majoria conservadora aplicant el corró parlamentari.

Per a Josep Moll, diputat del PSIB-PSOE i membre de la Mesa, el que passa és que el PP-UM no sap utilitzar la majoria absoluta de què disposa. "El primer que he de dir és que jo sóc partidari de les majories absolutes, però el que passa aquí és que no es respecta les minories. S'ha de donar joc parlamentari, si no, sembla que

Nekane Domblás, Cristòfol Soler, Josep Moll i Ramon Orfila.

PERE CARMONA

es tracta senzillament d'atropellar les minories i no deixar fer cap plantejament polític seriós. Crec que el PP encara no ha entès el que és un sistema parlamentari quan es té majoria absoluta i fa tot el possible per obstaculitzar la tasca parlamentària dels grups de l'oposició". A Moll, però, tampoc li agrada la incertesa en què es vivia durant l'anterior legislatura: "No era una situació bona, ja que el govern havia de negociar constantment amb un trànsfuga (l'únic membre del grup mixt) que no tenia cap principi polític. No és dolent que se sàpiga què passarà, és normal, el que és dolent és que ni tan sols se doni a l'oposició la possibilitat de plantejar els temes d'una manera raonable".

A pesar del corró conservador, des de l'oposició no es descoratgen. Totes les fonts consultades reconeixen que el control de les tasques del Govern és més estret que mai. "La majoria absoluta obliga que la feina parlamentària se centri molt més en el seguiment de les tasques del Govern, en la fiscalització del treball de l'executiu. Aquesta majoria absoluta ha esperonat l'oposició perquè plantegéssim moltes més preguntes. La prova és que l'últim mes se n'han presentat unes 300, una bona part de les quals corresponen al nostre grup", diu Ramon Orfila, diputat del PSM-EEM. El mateix diputat diu que també hi ha iniciatives legislatives, però invariablement topen amb el mur dels vots conservadors. "No ens en passen ni una", diu Orfila.

El diputat nacionalista coincideix amb el socialista a l'hora de definir el comportament de la majoria: "Tenen un comportament més aviat despectiu cap a l'oposició, això es demostra amb el fet que s'accepten poquíssimes esmenes als projectes

de llei que presenta el Govern".

Ja ho diu la saviesa popular amb allò de "mai plou a gust de tots". El que per uns és prepotència de la majoria, per altres és el joc parlamentari normal.

El president del Parlament, Cristòfol Soler, reconeix que hi ha hagut un increment del control de l'executiu i una certa minva d'iniciatives legislatives per part de l'oposició, però no accepta la teoria del corró parlamentari. "No hi estic d'acord. El que passa és que el grup majoritari s'ha equivocat, en el sentit que fa l'acceptació d'esmenes dins la comissió o la ponència. I és clar, així, quan arriben al Ple només queden les esmenes que el grup majoritari rebutjarà. I com que és en els plenis on hi ha més mitjans de comunicació i tot té més ressò, es dona la imatge que el grup majoritari no accepta pràcticament res. Però no es té en compte que hi ha hagut una feina prèvia en les ponències o comissions".

És rotund el president Soler a l'hora de rebutjar les acusacions de l'oposició. "De cap manera crec que es pugui acusar el grup majoritari d'aplicar el corró parlamentari". Tot seguit matisa: "...o almenys de la mateixa manera que s'aplica en el Congrés dels diputats de Madrid".

Existeixi o no el famós rodet conservador, faci o no faci molta feina l'oposició, el fet és que l'avorritment sembla planar sobre el Parlament, si més no durant els plenis. És clar que tampoc es tracta que les senyories es dediquin a ballar dins l'hemicicle per a divertir el personal, com bé recorda el diputat socialista Josep Moll. "Home, tampoc és que els parlaments siguin necessàriament divertits, normalment són avorrits pels temes que s'hi tracta. En aquest cas, però, l'avorri-

ment vé per la impossibilitat de plantejar els temes d'una manera raonable". Es sobreentén que per culpa del famós corró.

El nacionalista Ramon Orfila considera que com que "sabem claríssimament que no hi haurà ruptura de vot (a la majoria)... en aquest sentit sí que és un poquet avorrit".

La premsa s'hi mostra d'acord. Una de les assídues de la informació parlamentària, Nekane Domblás, del diari *Baleares*, creu que "el nivell d'interès d'aquest Parlament ha baixat respecte a l'anterior legislatura. Amb la majoria absoluta no en passen cap de l'oposició. A pesar de tot em sembla que l'oposició ha cobrat més força, controla més el Govern. El treball de l'oposició ha guanyat, però el treball parlamentari ha perdut perquè se sap sempre què passarà. És un parlament avorrit a pesar dels esforços de l'oposició".

I realment ho deu ser avorrit, el Parlament. Fins i tot el president Soler, en certa manera, ho reconeix. "El que hi havia a l'altra legislatura, més que emoció era morbo perquè no es sabia mai en quin sentit votaria el diputat frontissa [es refereix a l'únic diputat del grup mixt, Carles Ricci]. Ara això no passa, ja se sap més o menys què hi passarà. Des del moment en què no hi ha sorpreses, potser pot semblar un Parlament avorrit".

Sembla, doncs, que si ningú hi posa remei, aquest panorama serà la tònica habitual durant els pròxims tres anys. Una majoria segura de si mateixa, per la raó que dona la força dels vots; i una oposició que a força d'afusellar amb interpellacions el govern cerca la raó de la seva existència.

Miquel Payeras